

Amonnan messziről, ki tudja ki, hatalmas lencsén át figyeli.
Lassan elvesznek a neszek, üvegpora alá kerül a hajnalpír egyetlen sugara:
Bezárul a fénykör, s a megfagyott homályban egy mozdulatlan férfi,
Báris messziről az, nagy, göndör hajzata rebben egy utolsót.
Mintha egy régi könyv pasztellszín kartonfedelébe halt volna,
Szájába illesztett sípjával úgy marad, mint hogyha álmodna.

Úgy közeleg a lány, mint egy nektárba lassan hulló gyümölcs.
Arca barackos hamvában pirul a választottak vágya,
Úgy lép, mintha azért tenné, mert meri,
Hogy a mozdulatlanságból kivillanjon lába.
Az istenektől ismert tovább vár rejtekén, sípjának holdárnyéka titkos fonál.
Nyugodt a Kör, a kivetett hálóban mósusz zsiszeg,
S lazán fonódva már langyosodik, hangtalan jajjal
Otthont teremt egy lakóját váró puha kosár.
Szövetség kötődik, élő szövet. A levegő megmozdul,
A park fái lengve, millió apró részecskét hajtanak
Egy, a teremtés óta várakozó csillagrétre,
Hol a hír, mint a gondolat száguldja végig
Forró napszelek zúgó öntözőit:
Fiú fogant az ókori tölgy alatt.

Mint földre parancsolt kutyák a hívó jelre, ezután
Nyögve robbannak a másodpercek elfelejtve tiltást,
Ütközve, koppanva, lelkendezve, hogy túléltek az órát,
S mintha farsangi konfettival, velük egy jókedvű,
Játékos szellem szemetelne, csintalanul bökdösik hát az időt tovább.
Lassan kivilágosodott. S valahol ott fent, egy angyalarcúnak festett,
Szelíden lefelé pillantó hírmondó, könyvében továbblapozott.
Nem száz év álom, egy éber pillanat volt a meséhez kegyes, de türelműl
A gyümölcs, orgonavirágzás pogány ünnepén még észrevétlen maradt.
Piros pünkösd hajnalán azonban, a készülődés illatos forगतagában
Szelíden, de mintha barikádon állna, hallatta szavát a leány.
A szülők, a háznép s a rokonság – az ő idejük is végre eljött –
Viszketeg hitetlenséggel hajolt e növekvő akarat fölé,
S nem tudták, hogy egy csodálkozástól s félelemtől terhes jóslat
boszorkányt küld majd az emberek közé.

Meg nem élt titkok gonosz tudója füstölgött benne szerves trágyává
omolva,

Míntha mérges lenne az egész világra, de kiváltképp azokra,
Kik vizes bőrére ladikkal s csájkjakkal hágtak tovatolva magukat,
Mély sebeket szúrva a hínár folyondárhúsába, s megbontva a sűrű nád
Béka- s piócatesteket rejtő szemérmes függönyét.

Sardaffas és a púpos cseléd egy közeli folyam egyik holtágáról
Jutottak rendszerint a pokol eme legfelsőbb emeletére,
S a gazdag zsákmány reményében, néha engesztelő dalokat énekeltek
Reszelős hangon a már-már megbékélni látszó, tompán fortyogó élő sárnak.
A piócák láthatatlan hada a felszín alatt, szinte szósszá sűrítette
A rohadó növénytestektől már amúgy is behabart lápot,

De a két vadász egyenként, mint furcsa ízlésű ingyencek válogatták
A gyűrűs testű, puha vérszopókat, s tették őket gyengéden nagy,
Mocsári vízzel telt edényekbe, a ladik orrába.

Közben néha tavalyi avas szalonnát eszegettek kólika ellen.
Megesett, hogy egy-egy aszottabb férget megkínáltak a lábuk szárával,
S felderülő arccal szemlélték a véruktól dagadó idegen testet.
Valami történni fog a lápszélen, a vér, hogy ne folyjon hiába,
Ezt mondogatta a púpos gyakran, s vigyorgott, hogy a kéklő halántékaig
vágott fel a szája.

Amikor az est leszállt, s a csillagok ujjongva köszöntötték a felhőtlen eget,
A két hajós már elérte a dombot, s azon felfelé igyekezett.

Kettejük között, egymás tetején a sok pióccával telt edény,
Míntha nem kívánt idegenek túlvilági invázióját árasztotta volna a Földre,
Egyre csak közeledett a vérszívó armada, s míntha az utánuk sikoltó
Mocsárszagú szélből kelt volna, társult hozzájuk még két újonc katona:
a félelem és a remény.

Egyetlen figyelmes mozdulat, s az a fajta sűrű csend, melybe még a
rettegés is belebénul.

Az éjszaka leple vastag, puha szövet. Egy apró faluban aggódó őrangyalok
Fordítják el szelíden fejüket, s gyermekálomszaguak az utcák.

A púpos cseléd az, ki a kúria körében minden házat ismer, s míntha
Régi, meghitt barátokhoz csupán beköszönne, nyit be most is,
ezen az éjszakán.

Itt, a lápszélen, nem számalmasak a szájtátva alvó emberek, békések csupán,

A mindennap hiába megívott harc után. A földek csak messze északon
teremnek,

S az időtlenség óta beleölt véres fáradtság termése itt,
Csak az isteni szóval is megszentelt, cifra farsangok kincsszórásának
fedezésére elég.

Sardaffas az, ki az éhes vérszopót egy-egy dunna alól kilógó kézre,
lábra teszi,

Vigyázva, nehogy a lazán felcsúszó pöndöl is bemártózzon a jóllakotó
vérbé:

A méregdrága csaplé hangtalanul folyik, mintha nem is élne,
De egyre hízik a féregtartály, kéjesen tágulnak nyálkás gyűrűi.
Reggelre az apró himlőfoltok feledésbe mennek, és a háznép, s a falu népe,
Egymást nézve furcsán, farkasétvággal reggelizik.

Lápszéli, esendő vidéken, nedvesen gyógyul a föld hatalmas sebe.
Tengernyi áldozat, mocsári lény adta hozzá testét, s egy apró falucska
Tompán hálálkodó népe, nyugtalan álmokat álmodó éjszakáit, s vérét.
A mocsár már vöröstől izzik, termőfölddé alvad, szülőfölddé válik, hőseként
mollban írt himnuszoknak.

Sardaffas és a cseléd, púpját hegyként tartva, a dombháttól délre, s csak
dél felé halad.

Lépteik alatt dorombolva napozik a lép, s rajta apró fogolycsapat forog,
táncol.

Sardaffas, a hímbozsorkány, hátranéz, s mosolyog. Hisz öt percig volt
gyermek,

Ezért maradt ki az iskolából. De most már költözni kell valamerre,
hogy elmeséljék,

Itt laktak ők, persze, hol olykor zajos a tájék és vidám, s kemény fedelű
Felhők alatt mindenki úgy, csak lopva él, mint megannyi szemet hunyt
gardedám.

Olvatag hold alatt bálaznak, s nem számít, esik-e eső, vagy „süt-e hevet
a Nap”,

S mely rendes, vagy rendetlen, szerelmet kereső isten kér szállást éjszakára.
Ilyenkor lelassul forgása, s szelíden hízik a földgolyó,

Lustán beindulnak a vízimalmok, s két molnár jókedvében lisztet hint
egymás hajára.